

Dr. Szarka György (középen, fehér ingben) a közönség soraiban

legyen a táj bemutatása, Délvidéken *Faragó Zoltán*, írói nevén *Bácskay Zoltán*, a *Délvidéki magyar útikönyv* szerzője fogja a csoportot vezetni. Gyuri bácsi szavaival: „A határon túli magyarsággal együtt nem őrizni kell a hagyományt, mert nem fogoly, nem is ápolni, mert nem beteg, hanem velük együtt megélni a hagyományait. Ha hagyományaink megmaradnak és fiataljaink folytatják tovább, akkor megmaradunk

mostani szabadságharcot Erdély autonómiájáért”.

Az előadástól sokan kaptak kedvet utazásra, és voltak, akik *Saroltánál* nyomában bejelentkeztek az utaslistába. Az előadót dr. Issekutz Sarolta ajándékozta meg könyvekkel, majd a klubestet rendező kerület szíveslátásán finom szendvicsek várták a baráti beszélgetésre összegyűlteket.

nemzetnek.” A záródokok augusztusban meglátogatják majd a magyarság emlékhelyeit, megkoszorúzzák a magyar és magyarörmény vértanúknak állított emléktáblákat, és felkeresik azokat az érdekességeket, amikről az előadásban hallottunk. Gyuri bácsi szerint a tervezett augusztusi úttal „folytatják a

Fővárosi Örmény Klub

2013. április 18., csütörtök, 17 óra

A Pest megyei Kormányhivatal Nyáry Pál terme, bejárat a Budapest V., Semmelweis u. 6. szám felől

Műsor

Kerékpárral világszerte járta:

Zárug Zita és Harkányi Árpád

Közreműködik: Zárug Kati és Heim Pál

Rendező: Zuglói Örmény Nemzetiségi Önkormányzat

Támogató: Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület és a Fővárosi Örmény Önkormányzat

Szász Ávéd Rózsa

Tavaszi megemlékezés Szongott Kristófról Marosvásárhelyen

„... a legkiválóbb örmény emberek egyike ...”

A 19. sz.-i örmények élethelyzetének felismerője, történetíró, armenológus, Szongott Kristóf (született Marosbogáton 1843-ban, meghalt Szamosújváron 1907. január 26-án) születésének 170-ik évfordulóján életútjáról és munkásságáról megemlékezni nem csak tisztesség, de kötelesség is. Erre a „tisztelőadásra” került sor Marosvásárhelyen, ahol a zsúfolásig megtelt Bernády Házban tartott emlékestén a közönség Szász Ávéd Rózsa előadását hallhatta a tudós szamosújvári megtelepedéséről, az örmény közösségbe való beilleszkedéséről, a város közéletében vállalt aktív részvételéről.

Az előadó ezután az író kötetekbe foglalt írásait ismertette. Műfordításai (*Chorenei Mózes: Nagy Örményország története, Petőfi versek*) a magyar-örmény kapcsolatok mindenkor híveként mutatják be Szongottot. Gyűjtő-feldolgozó munkái (*A hazai örmények kereszt és vezetéknevei –1884, Szamosújvár, magyar-örmény metropolis írásban és képekben –1893, A hazai örmény családok geneológiája – 1898, Szamosújvár szabad királyi város. Monográfia 1700–1900. I–III. kötet, 1901–1903*) kordokumentumok, örökérvényű forrásmunkák az utódok számára.

Govrig Gergely örmény katolikus szamosújvári főpappal közösen 1877-ben alapított, és húsz éven át haláláig havi rendszerességgel kiadott „*Armenia örmény-magyar szemle*” az erdélyi örmény származású magyarok és Örményország történelmi korpája, amit a kultúra-hagyományok és sikeres életutak bemutatásával valósít meg, és hídszerpet tölt be korok és népek között. A lap kivitelezése, grafikai megjelenítése is figyelemreméltó, míg a német, francia, örmény nyelvű mellék-

let a nyugati diszpóra örményeit szólítja meg. Az „*Armenia*” hasábjain korabeli irodalmi élet kiválóságai, haladó gondolkodású író, költő nemzedék hallatja hangját, akik az armenizmus ideológiai irányzatának megfogalmazói, hirdetői lettek.

Az Erdélyi Örmény Múzeum Szamosújvár megalapításának gondolatával Szongott mozgalmat indít annak megvalósítására, bekapcsolva Erdély örményeit az anyag-gyűjtésbe, de ugyanakkor a kezdeményezés anyagi támogatásába is. A megnyitó ünnepséget, amelyre 1907 febr. 16-án került sor, sajnos már nem érthette meg, hiszen egy hónappal korábban elhunyt. A szamosújvári örmény főtemplom kriptájába temették, de dr. Bánffy Elemér szavait idézve: „*minél inkább elvonulnak majd az évek sírhantja fölött, annál inkább fog nőni törekvéseinek jelentősége és a későbbi generáció lelkében az a tudat, hogy mint ember, író és tudós a legkiválóbb örmény emberek egyike volt*”.

A címben jelzett „*tavaszi*” jelző nem véletlen. A megemlékező est Verzár Csongor Garabet vetítettképes úti beszámoló-

jával folytatódott, aki a Rózsatermesztők Romániai Egyesületének tagjaként részt vett a szervezet Japánban tartott világkongresszusán. A „felkelő Nap országában”, a számunkra távoli nép kultúrájával való ismerkedést a meglepődést kiváltó alapszintű japán nyelvi tudása is segítette. El-

mondása szerint a japán nyelv tanulására a japán–magyar nép vélt vagy valós rokonsága készítette. A „rokonlátogatásra” szóló felhívás és szake kóstolgatás helyett a szervezők csak egy szerény rékási pincében kiforrt vörösbor melletti beszélgetésre hívták a résztvevőket.

Mária a gyermek Jézussal

3,63 méteres bronz szobor a budai vár Dunára néző középkori pillérére

Klukon Edit zongoraművész nő elgondolása alapján, öt év előkészítést követően érvényes építési engedélyt kapott az Immaculata Alapítvány a Köztéri Szobrok Emeléséért egy 3,63 méteres bronz szobor felállítására a budai vár Dunára néző középkori pillérére. A szobor *Mátyássy László* csodálatos műve: Mária a gyermek Jézussal. A megvalósítást segíti elsősorban az örmény származású *Dávid Katalin* művészettörténész, mariológus és *Erdélyi Zsuzsanna*, hazánk másik nagy asszonya, néprajztudós, folklorista. A megvalósítást támogatják egykori köztársasági elnökeink, a várkerület polgármestere, a vári építkezések kormánybiztosa és számos neves és névtelen adakozó, akik valamennyien úgy találták, hogy „Budapest népének, függetlenül attól, hogy ki mit vall, kiben hisz, ez a veretes Mária szobor spirituális erőt sugároz, s az oly annyira vágyott belső nyugalom ígérését hozza. Nemcsak nekünk magyaroknak, hanem mindenkinek, aki hozzánk téved és föltekint a vár fokára. Fölragyog a magasban az Anya alakja, a sajátja éppen úgy, mint az emberiiség.” (Erdélyi Zsuzsanna)

Kérünk mindenkit, *különösen magyarörmény testvéreinket* (a szerk.), támogassák e szép kezdeményezést, hogy reményeink szerint ez év őszén már valóban álljon a szobor a vár fokán: Mária a gyermek Jézussal!

Technikai adataink:

adószám: 18264753-2-43

banksz.sz: Reiffeisen Bank

12011265-00175632-00100009

e-mail: mariaszobor@gmail.com

kuratóriumi elnök: Klukon Edit

Kérjük az adományozókat, hogy címüket, adószámukat közöljék, mert az alapítvány csak így tudja kiállítani a megfelelő igazolásokat!

Immaculata Alapítvány

Gyarmati Béla

Karácsony János örmény katolikus pap és az erzsébetvárosi Lukácsok

Érdeemes néha visszalapozni a Füzetek régebbi számaiba (ami ma az internet révén igen egyszerű), mert olyan dolgokra lehetünk figyelmesek, amiket megjelenésükkor nem tudtunk kellően értékelni. Számomra meglepetést keltett, amikor a Bálint Júlia által az egykor volt örmény papokról írott nagyszerű sorozatát böngészve az erzsébetvárosi katedrális létrejöttében nagy érdemeiket szerzett Karácsony Jánosról írottakat olvastam. A közlemény megjelenése óta ugyanis kissé megismertkedtem az erzsébetvárosi Lukácsok XVIII. századi történetével, ezért úgy gondolom, pár aprósággal ma már én is hozzá járulhatok e szép emlékeztető, de kevéssé ismert származású pap történetéhez. E kiegészítéseket két okból tartom fontosnak. Egyfelől, mert e Karácsonynak semmi köze sem a szintén örmény Snorkian/Gratianus/Crăcunean/Karácsony családdhoz – akinek a leszármazottaként Erzsébetvárosban egy másik Karácsony/Karácsonyi János (1739-1769) is működött örmény katolikus papként, azonos korszakban! – sem a Zerif családból származott azon paphoz, aki a Zerif János helyett – nagyapja keresztneve alapján – szintén Karácsony Jánosnak nevezte magát (1739-1769) és szintén Erzsébetvárosban volt örmény katolikus pap, ő azonban a „miénknél” korábban! Ezek a névváltoztatások mutatják, hogy akkoriban egyáltalán nem volt ritkaság, hogy egy hívő lélek felvegye a Karácsony nevet.

Másfelől, fontosnak tartom ismertetni, hogy a mi Karácsony Jánosunk bizony a szívemnek kedves erzsébetvárosi Lukácsok közé tartozik! A rejtély magyarázata az Erdélybe betelepült örmények XVIII. századi névhasználati szokása. Ennek lényege, hogy nem ismerték a nálunk addigra természetes családnév fogalmát: a gyermekek keresztnevéhez, ha szükségét látták, atyjuk keresztnevét (vagy valami alkalmas ragadványnevet) téve biztosították az egyértelmű megkülönböztethetőséget. Az örmények elmagyarosodása során ezek az apai keresztnevek sokszor családnévvé merevedtek, azt eredményezve, hogy egy atyának különböző leszármazottai különböző (család)nevű családok őseivé váltak.

A Karácsony keresztnev mára kikopott az életből, pedig a Szilveszter ma is, nálunk is előfordul. Az erzsébetvárosi Lukácsoknak volt azonban egy 1689–1763 közt élt Lukács Karácson nevű elődje, aki az utóbb nemességet szerzett Jakabnak (*1691) és Miklósnak (*1693) egyik idősebb bátyjaként született. (Úgy tudjuk, velük együtt egy családból nyolc fiútestvér érte meg a serdülő kort.) Erről a családtörténeti irodalomban kevéssé ismert Lukácsról (aki Lukácsfi néven is szerepel), tudjuk, hogy Ebesfalván született. Mivel Lukács Karácson Gyergyóban lett kereskedő, ezért érthető, hogy 1719-ben oda is házasodott. Ő volt az, akinek közszereplését így örökítették meg a korabeli feljegyzések: „a gyergyószentmiklósi örmény templom építési bizottságának át-